

SAŽETAK

Sa devet različitih osnova (stanovišta, fundamentum divisionis) izvršeno je razvrstavanje svojstava, kakva se upotrebljavaju u biologiji, posebno u antropologiji i humanoj genetici. Na tim su osnovama pojedine vrste svojstava tabelarno prikazane.

Iz te se razdiobe vidi, da se jedno te isto svojstvo može jedamput shvatiti s jednoga, drugiput s nekog drugog aspekta i da mu zbog toga moramo dati i drugo ime; svojstvo može jedamput izražavati neki aspekt biti (suštine) organizma, a drugiput način (metodu) na koji ga je istraživač uočio.

U teoretskom se dijelu rasprave autor osvrće na filozofiju (naročito ontologiju i gnoseologiju) koja se već odavna bavi problemom bitka i biti te spoznaje svijeta. Smatra, da prirodne nauke ne smiju očekivati od filozofije gotove rezultate, primjenljive u području proučavanja prirode, nego da se moraju sami prirodoslovci baviti ispitivanjima o pravilnoj upotrebi općih pojmova na svom području.

Nadalje konstatira, da između prirodnih nauka i gnoseologije postoji znatna razlika u upotrebi homonima pojava (fenomen). U gnoseologiji je pojava nešto jednostavnoga, što se sadržajno podudara s pojmom svojstva u biologiji. Prirodnjaci upotrebljavaju izraz pojava u svim mogućim značenjima, pa i za označavanje vrlo složenih zbivanja. Mnoge su antropološke pojave vrlo složene, kao što je npr. suvremena pojava akceleracije. Zaključuje, da je potrebno vršiti dalja uspoređivanja i usklađivanja filozofskih i prirodonaučnih pojmova.